Aplicația AEF-A.2.7

ANALIZA STATICĂ A STRUCTURILOR MECANICE DE SUSȚINERE ASAMBLATE

A. DEFINIREA APLICAȚIEI

A.1. Introducere Structurile mecanice asamblate, în majoritatea cazurilor practice, sunt caracterizate de rigiditate mărită, deformațiile elastice ale acestora fiind reduse. Identificarea câmpurilor de tensiuni si deformații pentru astfel de structuri se poate realiza prin analiza cu elemente finite fie pentru elementele componente ale acesteia separat, fie pentru întreaga structură, considerând și legăturile între elementele componente. Studiul câmpurilor tensiunilor și deplasărilor din structurile mecanice asamblate se realizează, cu precădere, în cazurile în care nu se evidențiază elemente componente suprasolicitate și zonele de asamblare prezintă interes din punct de vedere funcțional. Modulele de programe Advanced Meshing Tools și Generative Structural Analysis ale mediului CATIA permit simularea comportării mecanice a structurilor mecanice asamblate atât prin analiza unor elemente constitutive separat cât și ca ansamble cu legături modelate prin elemente idealizate implementate în aceste module. A.2. Descrierea aplicației În figura de mai jos se prezintă structura de sustinere compusă din două piese de rezemare, numite Suport, și dintr-o grindă de care se atârnă o greutate F. Piesa Suport are forma unui L cu o nervură centrală și patru găuri cu lamaj. Muchiile interioare ale pieselor componente sunt cu racordări de rază r. Elementele Suport sunt fixate de peretii laterali prin cîte un set de două șuruburi *Md*; elementul *Grindă* se fixează de ce doi suporți prin alte două seturi de suruburi Md. Perete Grindă Plan de simetrie Suport Ø Md 29 0.7a 6a ð 2a а 2a 5a 10a

A.3. Scopul aplicației

În această aplicație se urmărește studierea structuri mecanice de mai sus constituită din mai multe elemente asamblate, în vederea determinării valorilor deplasărilor și tensiunilor din structurile pieselor componente, luând în considerare legăturile dintre acestea. Geometria elementelor *Suport* și *Grindă* se determină considerând a = 10 mm, d = 8 mm, r = 0,2a. Aceste elemente sunt realizate din oțel, OL37. Modelul solid al elementului *Suport* a fost generat în cadrul aplicației nr. 6 și poate fi preluat ca fișier cu extensia .part. De asemenea, poate fi preluat și fișierul cu modelul solid al elementului *Grindă*, în cazul în care a fost rezolvat exercițiul din această aplicație, sau ca urmare a parcurgerii etapelor de mai jos. În urma asamblării geometrice a modelelor solide se va întocmi modelul de analiză cu elemente finite. Greutatea susținută de ansamblu prin intermediul elementului *Grindă* este, F = 24000 N.

B. ÎNTOCMIREA MODELULUI DE ANALIZĂ

B.1. Definirea modelului de analiză

Pentru întocmirea modelului de analiză cu elemente finite asociat aplicației de mai sus se impune identificarea:

- formei și dimensiunilor geometrice,
- restricțiilor induse de legăturile cu elementele exterioare,
- legăturilor interne dintre elementele constitutive,
- încărcărilor exterioare,
- caracteristicilor materialului.

B.2 Descrierea modelului de analiză

În figura de mai jos se prezintă forma geometrică la nivel de detaliu a elementelor ansamblului (două elemente *Suport* și un element *Grindă*) și dimensiunile asociate elementului *Grindă*.

Simularea fixării de perete a elementelor *Suport* se realizează, ca și în Aplicația nr. 6, prin anularea pentru fiecare a celor trei translații posibile ale punctelor de pe suprafețele de așezare a capetelor șuruburilor de fixare și de pe muchia de rezemare de la partea inferioară.

Legăturile realizate fizic prin asamblări filetate dintre *Grindă* și cele două elemente *Suport* se modelează cu ajutorul unor elemente ideale de legătură indirectă cu șurub rigid pretensionat (Bolt Tightening Connection, v. subcap. 1.2.2.2).

Încărcarea externă a ansamblului se realizează prin forță distribuită pe suprafața lamajului, din centrul elementului *Grindă*, de așezare a bolțului central cu valoarea 24000 N.

B.3. Stabilirea caracteristicilor materialului

Pentru analiza cu elemente finite caracteristicile de rezistență ale materialului, oțel OL 37, sunt:

- modulul de elasticitate longitudinală, $E = 204000 \text{ N/mm}^2$;
- coeficientul contracției transversale (*Poisson*), v = 0,3.

C. PREPROCESAREA MODELULUI DE ANALIZĂ

D. REZOLVAREA MODELULUI CU ELEMENTE FINITE

(Compute) \rightarrow Compute: \downarrow All, \dashv OK \rightarrow Computation Resources Estimation, \dashv Yes \rightarrow Computation Status.

E. POSTPROCESAREA REZULTATELOR

F. CONCLUZII

Din analiza câmpurilor de deplasări și tensiuni se evidențiază faptul că subansamblul analizat este o structură cvasirigidă (deplasările maxime reduse, 0,102 mm) cu tensiunile principale (73,6 MPa) și Von Mises (106 MPa) maxime în zona nervurii suportului. Se observă ca aceaste valori, pentru materialul OL37 cu limita de curgere aprox. 330 MPa, sunt acceptabile fiind mult mai mici decât cea limită.

G. EXERCIȚIU

Să se analizeze și câmpurile de deplasări și de tensiuni pentru ansamblul din fig. A.2 considerând legăturile dintre *Grindă* și *Suport* ca asamblări ideale de tip *suprafață*-*suprafață*), utilizând elementul Fastened Conection (v. subcap. 1.2.2.2) și, în plus, considerând forțele de greutate proprie.